

at tænke i regioner. Det er virkelig en konservativ tanke.

Nu har jeg godt nok brugt meget af min talletid på at forsvare kommuners og amters beslutninger. Systemet er jo, som det nu er i dag, men kunne vi få ændret det kommunale system og begynde at arbejde i regioner, ville jeg blive glad. Her finder vi miljøministeren dejlig visionær, og vi kan kun håbe på, at han kan få udvidet regionstanken mere i regeringen, for så vil vi støtte ham.

Det er en spændende redegørelse, og der er mange andre emner, man kunne tage fat i. Nu har jeg opridset nogle af de steder, hvor vi er uenige i ministerens betragtninger, og jeg har også nævnt det, vi kunne glæde os over. Men ligesom vi her i dag hver især repræsenterer mangfoldigheden i dansk politik med vore mangeartede synspunkter, bør også det danske land afspejle den mangfoldighed, og det skal være Det Konservative Folkepartis budskab.

Knud Erik Hansen (SF):

Samfundet ændrer sig. Det er jo en let måde at sige det på, men det betyder også, at vi skal ændre den måde, vi planlægger på, og den måde, vi betragter planlægning på. Planlægning er ikke længere udelukkende fysisk planlægning og har ikke været det længe.

Der er mange ting, der har ændret sig. For det første er vi blevet et netværkssamfund, ikke kun i IT-forstand, men også i den måde, samfundet fungerer på. Vi har forladt de traditionelle hierarkier. Centre er ikke længere centre i normal forstand, men områder med koncentrationer af bestemte funktioner, og byerne indgår i et samspil med hver deres forskellige roller, uden at nogen behøver at have et overordnet eller underordnet forhold til hinanden.

Planlægningen er heller ikke til at genkende, hvis vi tænker 10-20 år tilbage. Dengang var planlægning i høj grad planlægning af de fysiske forhold, men i dag er planlægning i langt højere grad proces og forhandlinger, og det er det, der er udgangspunktet. Når vi snakker om centre, definerer vi ikke kun centre ud fra de fysiske forhold, og det fremgår da også af redegørelsen, at det faktisk er den samlede organisatoriske styrke og den måde, området kan præstere en samling af funktioner på, der er afgørende for, om vi kan tale om et regionalt center eller et landsdelscenter. Planlægning er altså blevet til forhandling og proces og i langt mindre omfang regulering af de fysiske forhold.

Når vi taler om den internationale udvikling, er forholdene også vendt på hovedet. Tidligere var det i høj grad et spørgsmål om, hvorledes den internationale udvikling påvirkede byudviklingen, og hvordan vi overhovedet kunne følge med. Nu er det faktisk en søgen efter kvaliteter for at give regionerne en væsentlig funktion, ikke kun i Danmark, men også i international sammenhæng.

Vi har et netværkssamfund i stedet for hierarkier, vi har forhandling og proces i stedet for mål og plan, og vi tager det lokale som udgangspunkt i stedet for det internationale. Det synes vi i SF er rigtigt, det er nogle rigtige iagttagelser, som landsplanredegørelsen også er udtryk for. Den indeholder imidlertid også et paradoks, for hvor landsplanlægningen lægger og også bør lægge vægt på de fysiske forhold, ser vi nu en redegørelse, hvor det tema er ganske neddæmpet, og det efterlader også nogle huller i redegørelsen.

Redegørelsen viser efter vor opfattelse med al tydelighed, at der er problemer med at sikre en udvikling, der minimerer miljøbelastningen fra trafikken. Mange forhold har bragt Danmark ud i en eksplosiv udvikling af biltrafikken, mange erhvervsbebyggelser placeres, så de genererer megen biltrafik, og konsekvenserne af Storebæltsbroen som bilbro er overvældende og foruroligende. Hvad sker der ikke, når også bilbroen over Øresund åbner? Prisforholdet mellem kollektiv trafik og individuel transport har over de sidste 10-20 år udviklet sig katastrofalt til skade for den kollektive trafik. Bompenge, kilometerpenge, eller hvad vi nu skal kalde betaling i trafikfølsomme byområder, mangler tolt i redegørelsen.

Det er ikke noget nyt, at den fysiske planlægning gennem kommuneplanlægningen egner sig dårligt til at påvirke lokaliseringen af erhverv, og når vi ser i redegørelsen, at de nye udlægnings til erhvervsbyggeri stort set svarer til det, der allerede har været bebygget gennem mange, mange, mange år, er det klart, at det er svært at bruge den fysiske planlægning til at prioritere udviklingen. Det er heller ikke givet, at det altid er relevant at gøre det, men det er ikke uvæsentligt, hvis man ønsker at genanvende ældre erhvervsområder og også i visse områder kan have et ønske om at samle bestemte funktioner bestemte steder. Her kan det være nødvendigt, at man også kan prioritere erhvervsudviklingens lokalisering.